

Arrest

nr. 275 012 van 6 juli 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. HOOYBERGHS
Azalealaan 25
2300 TURNHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 8 april 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 februari 2022 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 april 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 mei 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. HOOYBERGHS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. BUYLE, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn.

Zij dient op 29 mei 2019 een aanvraag in voor een verblijfskaart van meer dan drie maanden (hierna: de gezinsherenigingsaanvraag) in functie van haar voorgehouden echtgenote met wie zij huwde op 18 juli 2014 te Nederland.

De verwerende partij erkent dat de verzoekende partij in het bezit werd gesteld van een F-kaart op 4 maart 2019.

Op 28 februari 2022 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

Dit vormt de bestreden beslissing met als redengeving:

(...)

In uitvoering van artikel 44, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt het verblijf ingetrokken van:

(...)

Reden van de beslissing:

Artikel 44, §1 van de wet van 15.12.1980

De minister of zijn gemachtigde kan het verblijf van de burgers van de Unie en hun families intrekken en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Betrokkene bekwaam het verblijfsrecht na indiening van een bijlage 19ter dd. 29.05.2019 in toepassing van art. 40bis van de wet van 15.12.1980 met zijn echtgenote, G. A. (...), van Nederlandse nationaliteit. In toepassing van artikel 52 van het KB van 08.10.1981 is betrokkene in het bezit gesteld van een Fkaart op 04.03.2020. Uit nader onderzoek blijkt dat betrokkene bij het indienen van zijn aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie misleidende informatie heeft gebruikt om zijn verblijfsrecht te bekomen.

De Dienst Vreemdelingenzaken kreeg op 20.01.2021 het bericht van de gemeente Zonhoven dat betrokkene naar Nederland was vertrokken. De referentiepersoon verklaarde tegenover de politie dat betrokkene een homoseksuele relatie had met een andere man en dat zij de echtscheidingsprocedure reeds in 2020 zou opgestart hebben. Op 25.01.2021 krijgt de gemeente Zonhoven de melding van de referentiepersoon dat ze haar echtgenoot terug wenst in te schrijven omdat alles zou zijn uitgepraat. Naar aanleiding van het aavankelijk vertrek van betrokkene, de verklaringen van zijn echtgenote en betrokkene spoedige terugkeer, informeert de administratie op 01.02.2021 naar de burgerlijke staat van betrokkene in Nederland. Uit inlichtingen bekomen van de verbindingssambtenaar op 01.02.2021 blijkt dat betrokkene een aanvraag gezinshereniging in Nederland indiende op 30.09.2015 op basis van zijn huwelijk met de referentiepersoon. Deze aanvraag werd op 13.04.2016 afgewezen. Betrokkene tekende bezwaar aan tegen deze afwijzing. Dit bezwaar werd bij beslissing van 26.08.2016 eveneens afgewezen. Betrokkene diende daartegen beroep aan bij de Rechtbank van Den Haag, welke de afwijzingsbeslissing eveneens bevestigde op 16.02.2017.

In het vonnis van 16.02.2017 leest men dat de Nederlandse autoriteiten na onderzoek tot de vaststelling komen dat betrokkene en de referentiepersoon niet aannemelijk hadden gemaakt dat er sprake was van een duurzame en exclusieve relatie. De Nederlandse administratie komt tot de conclusie dat het huwelijk dat betrokkene en de referentiepersoon op 18.07.2014 te Rijswijk afsloten, geen serieuze relatie betreft maar slechts is aangegaan met het oogmerk om voor betrokkene een verblijfsrecht af te dwingen. De rechtbank van Den Haag, volgt na een onderzoek van de motivering van de beslissing, deze analyse (p. 4): "De rechtbank is van oordeel dat verweerder gelet op de hiervoor genoemde tegenstrijdige en bevreemdingwekkende verklaringen het bestaan van een duurzame en exclusieve relatie tussen eiseres en referent niet aangetoond heeft mogen achten."

Op het ogenblik dat betrokkene zijn aanvraag gezinshereniging indiende op 29.05.2019 was deze informatie niet bekend bij de DVZ. Pas toen in februari 2021 bij Nederland werd gepolst wat de burgerlijke staat van betrokkene was, kon de DVZ vaststellen dat het voorgelegde huwelijk van 18.07.2014 tussen betrokkene en de referentiepersoon een schijnhuwelijk betrof.

Verder maakt betrokkene evenmin aannemelijk dat er thans wel sprake zou zijn van een duurzame levensgemeenschap. Uit het dossier blijkt dat de referentiepersoon in Januari 2021 reeds verklaarde dat betrokkene een homoseksuele relatie met iemand anders had en dat zij de echtscheidingsprocedure had ingezet. Betrokkene liet zich ook afschrijven naar Nederland (cf. mail van 20.01.2021 door betrokkene verzonden aan de gemeente Zonhoven). Kort daarna zou alles zijn uitgepraat en trok hij terug bij mevrouw G. in op 26.01.2021. Echter, het loutere feit dat betrokkenen op hetzelfde adres stonden en staan

ingeschreven volstaat, gezien het voorgaande feitenrelaas, niet om aan te tonen dat zij een duurzame levensgemeenschap hebben. Het is overigens perfect mogelijk dat twee personen op eenzelfde adres staan ingeschreven, zonder dat zij daarom ook een relatie hebben. Betrokkene maakt zulks ook niet aannemelijk in de door hem overgelegde bewijsstukken. Hij maakte slechts een verklaring van de referentiepersoon en een zwangerschapsattest over. Met betrekking tot de verklaring dient er op gewezen te worden dat het gesolliciteerd karakter ervan niet kan worden uitgesloten. Het voorgelegde zwangerschapsattest stelt slechts dat mevrouw G. 6 weken zwanger is, maar spreekt zich niet uit over de vermoedelijke vader van het verwachte kind. Deze twee stukken volstaan niet om aan te tonen dat betrokkenen met het huwelijk een duurzame levensgemeenschap beogen. Gezien betrokkene mekaar toch al een hele tijd kennen (sedert 2013 volgens de gegevens van het dossier) en sedert 2014 gehuwd zijn, mag van hen verwacht worden dat zij meer en meer overtuigende stukken kunnen voorleggen van de beleving van hun relatie, wat hier geenszins het geval is. De elementen van het administratief dossier en de bijkomende voorgelegde stukken zijn niet van die aard dat de DVZ tot een andere conclusie zou kunnen komen dan deze van de Nederlandse autoriteiten.

Hoewel de huwelijksakte niet vals is, blijken de motieven van het huwelijk er niet op gericht te zijn een duurzame levensgemeenschap uit te bouwen, doch slechts een verblijfsrechtelijk voordeel voor betrokkene te bekomen. De voorgelegde stukken doen aan deze vaststelling geen afbreuk. Uit het administratieve dossier blijkt dat betrokkene's huwelijk in Nederland als een schijnhuwelijk werd aangemerkt waardoor hij in Nederland geen verblijfsvergunning heeft kunnen bekomen. Derhalve moet worden vastgesteld dat hij onder valse voorwendsels het verblijfsrecht in België heeft bekomen. Betrokkene legde immers ter staving van zijn aanvraag een huwelijksakte van Nederland voor, die eigenlijk geen blijk heeft van een ware huwelijksband. De aanvraag gezinshereniging is bijgevolg aangetast door een onrechtmatigheid, zodat het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 44 van de wet van 15.12.1980 kan worden ingetrokken.

Om overeenkomstig art. 44, §1 rechtmatig een einde te stellen aan het verblijf van een persoon dient, overeenkomstig art. 44, §2 rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van het familielid, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk alsook de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Betrokkene werd op 12.02.2021 uitgenodigd om zijn standpunt te kennen te geven. Op 30.08.2021 informeerde de DVZ naar de stand van zaken bij de gemeente Zonhoven, die de instructies niet hadden betekend. Er werd gevraagd om deze naar Geel door te sturen, waar betrokkene naar was verhuisd. Omdat betrokkene niet op de oproepingsbrieven van de gemeente reageerde, stuurde Geel de instructies op 26.01.2022 aangetekend naar betrokkene. Deze maakte op 28.01.2022 volgende stukken over:

- Attest gynaecoloog dd. 26.01.2022 op naam van de referentiepersoon
- Brief referentiepersoon
- Werkgeversverklaring dd. 18.01.2022
- Loonbrieven september tot en met december 2021 + mail werkgever en jaaroverzichten
- Tewerkstellingsattesten Start People

Onze brief vermeldde voorts: "Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart." Er werden geen bijkomende stukken voorgelegd.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier of in de door betrokkene aangebrachte stukken zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat de intrekking van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Betrokkene kwam op 28.05.2019 aan in België (cf. aankomstverklaring), wat betekent dat hij thans iets meer dan tweeënhalf jaar in het Rijk verblijft, wat, zeker gezien zijn leeftijd (41 jaar), een relatief korte periode is. Omdat betrokkene nog maar relatief kort in België verblijft, kan ook worden aangenomen dat hij nog voldoende voeling heeft met Suriname. Hij kwam rond mei 2014 (cf. vonnis Rechtbank Den Haag) naar Europa op basis van een visum kort verblijf, huwde met de referentiepersoon en diende vervolgens zijn verblijfsaanvraag in. Betrokkene keerde na zijn ongunstige verblijfsprocedure in Nederland terug naar zijn land van herkomst, waar hij, blijkens zijn visumaanvraag met nummer (...) als operator bij B. R. E. tewerkgesteld was. Betrokkene heeft het merendeel van zijn leven in Suriname gewoond. Zijn vermeende echtgenote is eveneens van Surinaamse origine. Tot slot dient opgemerkt te worden dat betrokkene zelf geen elementen aanvoert waaruit zou moeten blijken dat de mate waarin hij bindingen heeft met zijn herkomstland van die aard zouden zijn dat ze zich verzetten tegen de intrekking van zijn verblijfsrecht. Betrokkene legt attesten en loonfiches voor waaruit blijkt dat hij de afgelopen jaren en op dit ogenblik tewerkgesteld is, wat zonder meer een positief punt is. Echter, het hebben van een job en bijhorend

inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een intrekking van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan.

Ook voor wat de sociale of culturele integratie betreft kunnen geen elementen worden gevonden in het dossier die een beletsel zouden kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing. Er zitten bijvoorbeeld ook geen stukken in het dossier waaruit zou kunnen blijken dat betrokkene zich zelfs maar heeft ingeschreven voor de verplichte cursussen (lessen Nederlands en een inburgeringscursus) of daarvan te zijn vrijgesteld. Het kennen van de regiotaal en van de plaatselijke cultuur en gebruiken is broodnodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Op basis van het geheel van de stukken is het in elk geval redelijk te concluderen dat de mate van integratie in België zeker niet kan opwegen ten opzichte met die in het land van herkomst, en dat deze dan ook geen beletsel kan vormen voor het nemen van huidige beslissing.

Voor wat de gezinssituatie betreft kan vooreerst opgemerkt worden dat het feit dat rekening dient gehouden te worden met de gezinssituatie in dergelijke situaties tegenstrijdig lijkt met de basis waarop deze beslissing wordt genomen. Immers, zoals reeds vermeld werd, heeft betrokkene niet kunnen weerleggen dat zijn huwelijk er niet enkel op gericht was een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen. Zoals eerder gesteld volstaan de voorgelegde stukken niet als tegenbewijs. Het voorgelegde zwangerschapsattest stelt slechts dat de referentiepersoon thans 6 weken zwanger zou zijn, maar spreekt zich niet uit over de vermoedelijke vader. Van de door mevrouw G. neergepende verklaring kan het gesolliciteerd karakter niet worden uitgesloten, zodat dit stuk ook niet volstaat om het vermoeden van een schijnhuwelijk te weerleggen. Dat betrokkenen nu al tweeënhalve jaar op hetzelfde adres gedomicilieerd zijn, doet aan de voorgaande vaststellingen geen afbreuk. Het is perfect mogelijk dat twee personen onder hetzelfde dak leven, zonder dat zij daarom een affectieve relatie beleven. Buiten het zwangerschapsattest en de verklaring van mevrouw G. worden geen andere stukken overgemaakt. Er kan verwacht worden van een koppel dat 8 jaar gehuwd is en beweert een duurzame levensgemeenschap met mekaar te hebben opgebouwd dat zij daarvan meer en meer overtuigende stukken van kunnen voorleggen.

Mevrouw G. verklaarde in januari 2021 nog dat zij de echtscheidingsprocedure had ingezet omdat mijnheer een homoseksuele relatie had met een man om nog geen week daarachter te verklaren dat ze met betrokkene alles had uitgepraat. Ze wisselde het geweer op die manier wel heel snel van schouder, wat nog meer twijfel doet rijzen over de oprechtheid van de relatie. Gezien betrokkenen niet aantonen een duurzame levensgemeenschap te hebben opgebouwd kan ook worden gesteld dat betrokkenes gezinssituatie niet van die aard is dat ze een tegenindicatie zou vormen voor het nemen van deze beslissing.

Uit wat voorafgaat blijkt dat geen enkel element uit het administratief dossier of de door betrokkene aangebrachte stukken zich verzet tegen het intrekken van zijn verblijfsrecht.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen, wordt het verblijfsrecht van betrokkene ingetrokken. Zijn F-kaart dient te worden gesupprimeerd.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van:

"ARTIKEL 8 EVRM, SCHENDING VAN ARTIKEL 44 VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN EN SCHENDING VAN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT, HET VERTROUWENSBEGINSEL EN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL ALS ALGEMENE BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR"

Het middel wordt toegelicht als volgt:

"De bestreden beslissing baseert zich op artikel 44 Vreemdelingenwet, dat luidt:

"§ 1

De minister of zijn gemachtigde kan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden intrekken wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude

hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.

§ 2

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Eerste onderdeel

Het komt aan de gemachtigde van de staatssecretaris toe om, indien hij op basis van artikel 44 vreemdelingenwet wenst over te gaan tot de intrekking van een recht op verblijf, het bewijs te leveren dat er effectief sprake is van het gebruik van valse of misleidende informatie of van valse of vervalste documenten of dat de betrokken vreemdeling fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt om het verblijfsrecht te verkrijgen.

Dit bewijs wordt niet geleverd.

De bestreden beslissing specificeert dat verzoeker misleidende informatie zou gebruikt hebben om zijn verblijfsrecht te bekomen.

De bestreden beslissing blijft evenwel dubbelzinnig over de precieze reden van de intrekking: er wordt enerzijds aan verzoeker verweten misleidende informatie te hebben gebruikt, maar verder in de beslissing wordt gesteld dat verzoeker onder valse voorwendsels het verblijfsrecht in België zou hebben bekomen, een huwelijksakte zou hebben voorgelegd die eigenlijk geen blijk geeft van een ware huwelijksband.

De bestreden beslissing laat na hierover duidelijkheid te verschaffen.

Wat er ook van zij, de bestreden beslissing steunt op een foutieve premisse. Zij gaat ervan uit dat het huwelijk van verzoeker en mevrouw G. in Nederland als een schijnhuwelijk wordt aangemerkt.

Evenwel gaat de bestreden beslissing eraan voorbij dat het huwelijk in Nederland wel degelijk erkend is. Nog recent leverde de ambtenaar van de burgerlijke stand te Rijswijk een uittreksel uit de huwelijksakte af. (stuk 2)

Verzoeker en mevrouw G. staan zowel in het Belgisch rijksregister als in de Nederlandse tegenhanger hiervan vermeld als zijnde “gehuwd”.

Het dient opgemerkt dat het huwelijk in Nederland nooit werd nietig verklaard.

Ook in België werd het huwelijk erkend en werd hierover nooit een beslissing genomen tot niet-erkenning.

Weliswaar heeft de IND in Nederland in 2016 de verblijfsaanvraag van verzoeker geweigerd, maar deze beschikking van IND is niet, zoals de bestreden beslissing lijkt te suggereren, een nietigverklaring van het huwelijk, maar een beslissing tot weigering van verblijf, die op meerdere redenen en overwegingen gebaseerd is. (stuk 6)

Zo wordt aan verzoeker verweten in 2014 bij een aanvraag visum kort verblijf voor Nederland onjuiste gegevens te hebben verstrekt.

Deze beschikking van IND werd in beroep bevestigd door de Rechtbank Den Haag. Ook in de uitspraak van de Rechtbank Den Haag komen deze meerdere overwegingen terug. (stuk 7)

Los hiervan dient vastgesteld dat het huwelijk nooit werd nietig verklaard. De beschikking van IND en de uitspraak van de rechtbank Den Haag betreffen het verblijfsrecht van verzoeker. Zij spreken zich niet uit over de burgerlijke staat van verzoeker.

Bovendien dateren deze beslissingen van april 2016 en februari 2017. Gelet op het grote tijdsverloop tussen deze twee Nederlandse beslissingen en de bestreden beslissing kon de inhoud van deze

Nederlandse beslissingen niet zonder verder onderzoek en nazicht als waarachtig, correct en actueel worden aangenomen.

De bestreden beslissing steunt dan ook op foutieve feitelijke gegevens.

Tweede onderdeel

Onder het eerste onderdeel werd reeds aangetoond dat het huwelijk van verzoeker en mevrouw G. zowel in Nederland als in België rechtsgeldig was en nog steeds is.

Het valt niet in te zien op welke wijze verzoeker enige vorm van valsheid, fraude of misleiding zou hebben gepleegd.

De bestreden beslissing stelt uiteindelijk alleen maar dat de gemachtigde niet op de hoogte was van de beschikking van IND en de uitspraak van de Rechtbank Den Haag in Nederland, maar laat na aan te tonen waarom (en op basis waarvan) verzoeker deze stukken had moeten voorleggen en of dit überhaupt enig verschil zou hebben gemaakt in de beoordeling van de verblijfsaanvraag.

De aanvraag werd in 2019 ingewilligd op basis van correcte en juiste stukken. Van enige valsheid, fraude of misleiding is geen sprake.

Derde onderdeel

De beschikking van IND dateert van 13 april 2016. (stuk 6)

De uitspraak van de Rechtbank Den Haag dateert van 16 februari 2017. (stuk 7)

De verblijfsaanvraag van verzoeker in België dateert van 29 mei 2019. Op dat ogenblik waren deze gegevens bekend.

Pas in 2021 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris navraag gedaan in Nederland, en heeft dit blijkbaar nagelaten in 2019. Dit kan niet aan verzoeker verweten worden.

Vierde onderdeel

Artikel 44, §2 Vreemdelingenwet voorziet dat wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt over te gaan tot intrekking van het recht op verblijf, hij rekening moet houden onder meer met de gezinssituatie. Dit vloeit ook voort uit artikel 8 EVRM. Ook met de sociale en culturele integratie in het Rijk moet rekening worden gehouden.

Met de gezinssituatie werd onvoldoende rekening gehouden.

Vooreerst houdt de bestreden beslissing er geen enkele rekening mee dat het huwelijk van verzoeker en mevrouw G. zowel in Nederland als in België als rechtsgeldig wordt aanzien.

De bestreden beslissing erkent wel dat verzoeker en mevrouw G. samenleven en op hetzelfde adres gedomicilieerd zijn, maar stelt dat het perfect mogelijk is dat twee personen onder hetzelfde dak leven zonder dat zij daarom een affectieve relatie beleven.

De bestreden beslissing gaat er hiermee aan voorbij dat het feit dat een man en een vrouw samenwonen in de regel wel een belangrijke aanwijzing vormt inzake het bestaan van een gezinsleven.

In de Vreemdelingenwet wordt het bestaan van een duurzame en stabiele partnerrelatie aanvaard indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, onafgebroken te hebben samengewoond (artikel 40bis, §2, 2^a Vreemdelingenwet). De bestreden beslissing erkent dat verzoeker en mevrouw G. 2 ½ jaar op hetzelfde adres samenwonen.

Bovendien werd het bewijs voorgelegd dat mevrouw G. zwanger is. Uit het bijgevoegde attest van Dr. Vercammen (stuk 5) blijkt onomstotelijk dat verzoeker de vader is. Los daarvan is het zo dat krachtens het burgerlijk recht de echtgenoot de vader is van het kind.

De bestreden beslissing dient er dan ook vanuit gaan dat verzoeker wel degelijk de vader is van het ongeboren kind.

Het is dan ook kennelijk onredelijk om te insinueren dat verzoeker en mevrouw G. geen gezinsleven zouden hebben dat in aanmerking moet worden genomen.

Wat betreft de sociale en culturele integratie in het Rijk dient opgemerkt dat de bestreden beslissing ten onrechte verzoeker verwijt zich niet te hebben ingeschreven voor cursussen Nederlands.

Verzoeker heeft de Surinaamse nationaliteit en zijn moedertaal is het Nederlands.

Verzoeker heeft verder stukken voorgelegd waaruit blijkt dat hij reeds geruime tijd is tewerkgesteld; hij functioneert dan ook goed in het dagdagelijkse leven.

Deze gegevens werden niet of minstens onvoldoende in rekening gebracht.

Conclusie is dat de bestreden beslissing niet gesteund is op een correcte feitenvinding en het gevolg is van een kennelijk onredelijke appreciatie van de beschikbare gegevens.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht dient te worden beoordeeld of de overheid bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot het bestreden besluit is gekomen.

Het is duidelijk dat de bestreden beslissing is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens en dat zij die niet correct heeft beoordeeld. De materiële motiveringsplicht wordt dan ook geschonden.

Artikel 44 Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM worden geschonden.

Het middel is gegrond.”

2.2. De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 44 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) dat bepaalt:

“§ 1.

De minister of zijn gemachtigde kan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden intrekken wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.

§ 2.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in

redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het vertrouwensbeginsel betekent dat de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan. Dit beginsel is echter niet absoluut. In zijn arrest *VERMEULEN* (RvS 17 maart 1987, nr. 27.685) heeft de Raad van State beslist dat een schending slechts voorhanden is als aan drie voorwaarden voldaan wordt: een vergissing van het bestuur, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan een rechtsonderhorige en de afwezigheid van gewichtige redenen om die rechtsonderhorige dat voordeel te ontnemen.

2.3. In een eerste onderdeel stelt de verzoekende partij dat geen bewijs bestaat dat zij gebruik heeft gemaakt van valse of misleidende informatie.

De bestreden beslissing erkent dat de huwelijksakte die de verzoekende partij voorlegt geen valse akte is. De verwerende partij acht wel dat de verzoekende partij misleidende informatie heeft gebruikt om haar verblijfsrecht te verkrijgen nu de toekenning was gesteund op het huwelijk van de verzoekende partij dat uiteindelijk een schijnhuwelijk blijkt te zijn.

De verzoekende partij betwist niet dat zij haar verblijf in België verkreeg door middel van een gezinsherenigingsaanvraag, gesteund op het afgesloten huwelijk.

Uit het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing correct volgende feiten voorstelt:

“Betrokkene bekam het verblijfsrecht na indiening van een bijlage 19ter dd. 29.05.2019 in toepassing van art. 40bis van de wet van 15.12.1980 met zijn echtgenote, G. A. (...), van Nederlandse nationaliteit. In toepassing van artikel 52 van het KB van 08.10.1981 is betrokkene in het bezit gesteld van een Fkaart op 04.03.2020. (...)

De Dienst Vreemdelingen zaken kreeg op 20.01.2021 het bericht van de gemeente Zonhoven dat betrokkene naar Nederland was vertrokken. De referentiepersoon verklaarde tegenover de politie dat betrokkene een homoseksuele relatie had met een andere man en dat zij de echtscheidingsprocedure reeds in 2020 zou opgestart hebben. Op 25.01.2021 krijgt de gemeente Zonhoven de melding van de referentiepersoon dat ze haar echtgenoot terug wenst in te schrijven omdat alles zou zijn uitgesproken. Naar aanleiding van het aanvankelijk vertrek van betrokkene, de verklaringen van zijn echtgenote en betrokkene spoedige terugkeer, informeert de administratie op 01.02.2021 naar de burgerlijke staat van betrokkene in Nederland. Uit inlichtingen bekomen van de verbindingssambtenaar op 01.02.2021 blijkt dat betrokkene een aanvraag gezinshereniging in Nederland indiende op 30.09.2015 op basis van zijn huwelijk met de referentiepersoon. Deze aanvraag werd op 13.04.2016 afgewezen. Betrokkene tekende bezwaar aan tegen deze afwijzing. Dit bezwaar werd bij beslissing van 26.08.2016 eveneens afgewezen. Betrokkene diende daartegen beroep aan bij de Rechtbank van Den Haag, welke de afwijzingsbeslissing eveneens bevestigde op 16.02.2017.”

In het vonnis van 16 februari 2017 van de rechtbank van Den Haag leest men het volgende:

“(…)Volgens paragraaf B 1/4.8 van de Vreemdelingen circulaire 2000 wijst de Immigratie en Naturalisatiedienst de aanvraag voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd af op grond van artikel 16, eerste lid, aanhef en onder i, van de Vw 2000 en artikel 3.77, zevende lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 als de vreemdeling:

onjuiste gegevens heeft verstrekt dan wel gegevens heeft achtergehouden terwijl die gegevens tot afwijzing van een eerdere aanvraag tot het verlenen, verlengen of wijzigen van een visum kort verblijf, machtiging tot voorlopig verblijf of verblijfsvergunning hebben geleid of zouden hebben geleid; en sinds de laatste uitzetting of het laatste gecontroleerde vertrek geen ononderbroken periode van ten minste vijftien jaren buiten Nederland heeft verbleven.

1. De rechtbank overweegt als volgt.

1.1. De rechtbank stelt voorop dat de bewijslast om aannemelijk te maken dat referent en eiseres een duurzame en exclusieve relatie onderhouden op eiser rust. De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat niet geloofwaardig is dat eiseres en referent een duurzame en exclusieve relatie onderhouden. Eiser en referent hebben geen gelijklopende en/of

uitgebreide verklaringen afgelegd over essentiële onderdelen van de relatie. Zo heeft verweerder bevreemdend mogen achten dat eiser heeft verklaard dat hij referente in augustus of september 2013 voor het eerst heeft gezien en het nummer van referente aan haar neef heeft gevraagd, waarna hij haar heeft gebeld en zij elkaar nog meerdere keren hebben gezien, terwijl referente heeft verklaard dat zij eiser slechts kort heeft gezien, dat zij het nummer van eiser aan haar neef heeft gevraagd en hem pas toen zij weer terug in Nederland was heeft gebeld, waarna eiser twee dagen na moest denken of hij referente wilde leren kennen. Ook verklaren eiser en referente wisselend over de eerste keer dat zij intiem zijn geweest. Referente heeft voorts verklaard dat eiser gedurende zijn bezoeken in 2014 en 2015 enkel bij referente heeft gelogeed, terwijl eiser aangeeft dat hij ook op andere plaatsen heeft verbleven. Verweerder heeft het verder bevreemdend mogen achten dat eiser heeft verklaard dat de woning van eiseres is gelegen op de begane grond en een voor- en achterterras heeft, terwijl referente heeft verklaard dat zij op de eerste verdieping van een appartementencomplex woont en geen tuin of terras heeft. Verder weet referente niet dat eiser eerder heeft samengewoond en weet referente ook niet dat eiser meerdere eerdere aanvragen om afgifte van een mvv heeft ingediend voor verblijf bij een mannelijke partner. Eiser heeft onvoldoende verklaring gegeven voor deze tegenstrijdigheden. Dat er sprake is van een cultuurverschil is geen afdoende verklaring, nu niet valt in te zien hoe deze tegenstrijdigheden, met name die van feitelijke aard, cultureel bepaald zijn. De rechtbank is van oordeel dat verweerder gelet op de hiervoor genoemde tegenstrijdige en bevreemdingwekkende verklaringen het bestaan van een duurzame en exclusieve relatie tussen eiseres en referent niet aangetoond heeft mogen achten.

1.2. Dat, zoals eiser stelt, de tegenstrijdigheden in de gehören onvoldoende zijn om aan te nemen dat er geen sprake is van een duurzame en exclusieve relatie, volgt de rechtbank niet. Het simultaan horen van de betrokken partijen is een passend middel om te beoordelen of sprake is van een duurzame relatie. De rechtbank verwijst hierbij naar de uitspraak van deze rechtbank, zittingsplaats Dordrecht, van 29 november 2011 (ECU:NL:RBSGR:2011.BU7215), welke uitspraak op 17 februari 2012 door de Afdeling bestuursrecht van de Raad van State is bevestigd (201113401/1/V4). Gesteld noch gebleken is dat het verhoor onzorgvuldig heeft plaatsgevonden. De rechtbank is van oordeel dat de genoemde tegenstrijdigheden essentiële onderdelen van de relatie van eiser en referente betreffen. Van partners die beweren dat zij een duurzame relatie hebben mag redelijkerwijs verwacht worden dat zij over dergelijke gebeurtenissen gelijklopende verklaringen afleggen. Nu eiseres en referent daarin niet zijn geslaagd en zij noch tijdens het horen, noch in de bezwaar- en beroepsfase een plausibele uitleg of verklaring voor het afleggen van de bovengenoemde tegenstrijdige en uiteenlopende verklaringen hebben gegeven, is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat eiseres en referent niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij een deugdelijk bewezen duurzame relatie onderhouden. Dat eiser en referente met elkaar in het huwelijk zijn getreden doet daaraan niet af. Ook volgt de rechtbank eiser niet in zijn stelling dat hij met de overgelegde bewijsmiddelen voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat er wel sprake is van een realistische relatie. De door eiser overgelegde bewijsmiddelen zien immers met name op het plaatsvinden van het huwelijk, welk huwelijk niet is betwist. Bovendien nemen de door eiser overgelegde stukken de geconstateerde tegenstrijdigheden niet weg. Verweerder heeft op basis van de tegenstrijdigheden in de gehören derhalve kunnen stellen dat er geen sprake is van een exclusieve en duurzame relatie.

De rechtbank stelt voorts vast dat eiser ten behoeve van zijn aanvraag tot een visum kort verblijf in 2014 informatie heeft achtergehouden en onjuiste informatie heeft verstrekt. Eiser heeft ten behoeve van de aanvraag verklaard dat de garantsteiler de heer B., een vriend van hem is, hij gaf aan alleenstaand te zijn en op vakantie te willen naar een vriend in Nederland. Eiser is echter doelbewust naar Nederland gekomen om met referente in het huwelijk te treden. Eiser heeft deze informatie derhalve achtergehouden en tevens onjuiste informatie verstrekt. Eiser heeft, na met deze informatie te zijn geconfronteerd, gesteld dat het niet de bedoeling was om te trouwen. Verweerder heeft dit niet aannemelijk hoeven achten, gelet op de verklaring van referente die expliciet heeft aangegeven dat het huwelijk al was 'geregeld' voordat eiser naar Nederland kwam. Eiser heeft derhalve gegevens achtergehouden en onjuiste gegevens verstrekt, ten gevolge genoemde beleid heeft verweerder derhalve tevens op deze grond de aanvraag van eiser af kunnen wijzen."

Uit voormeld vonnis blijkt duidelijk dat de rechtbank oordeelde dat de verzoekende partij een schijnhuwelijk heeft afgesloten met het oog om een verblijf te verkrijgen. Het gegeven dat nadien geen nietigverklaring volgde, is niet relevant. Uit geen gegeven blijkt dat in Nederland de vaststelling van het bestaan van een schijnhuwelijk automatisch gevolgd wordt door de nietigverklaring van het huwelijk. Feit is dat ondanks de duidelijke vaststellingen in voormeld vonnis, de verzoekende partij opnieuw het bestaan van een huwelijk heeft gebruikt voor de Belgische autoriteiten, wetend dat het huwelijk als schijnhuwelijk werd beoordeeld. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris kon dan ook op niet kennelijke onredelijke wijze vaststellen dat er sprake was van een schijnhuwelijk, gegeven dat het bestuur ongekend was op het ogenblik van de afgifte van de F-kaart. De verwerende partij kon terecht oordelen dat de

verzoekende partij misleidende informatie heeft verschaft, in toepassing van artikel 44 van de Vreemdelingenwet.

De motieven van de bestreden beslissing zijn duidelijk en gesteund op een objectief bewijselement, met name het voormeld vonnis van 16 februari 2017. Het verwijzen naar haar stuk 2, toegevoegd aan het verzoekschrift, zijnde een uittreksel van de ambtenaar van de burgerlijke stand te Rijswijk (Nederland), doet aan het voorgaande geen afbreuk. Evenmin kan de verzoekende partij zich steunen op haar stuk 6, zijnde de weigeringsbeslissing van de Nederlandse autoriteiten nu dit het voorwerp was van het vonnis van 16 februari 2017, dat overigens de beslissing van de Nederlandse autoriteiten ondersteunt. Het loutere gegeven dat nadien geen nietigverklaring van het huwelijk volgde, brengt niet met zich mee dat de motieven van het vonnis van de rechtbank achterhaald zijn. De Nederlandse administratie komt tot de conclusie dat het huwelijk dat betrokkene en de referentiepersoon op 18 juli 2014 te Rijswijk afsloten, geen serieuze relatie betreft, maar slechts is aangegaan met het oogmerk om voor betrokkene een verblijfsrecht af te dwingen. De rechtbank van Den Haag volgt na een onderzoek van de motivering van de beslissing deze analyse (p. 4):

“De rechtbank is van oordeel dat verweerder gelet op de hiervoor genoemde tegenstrijdige en bevreemdingwekkende verklaringen het bestaan van een duurzame en exclusieve relatie tussen eiseres en referent niet aangetoond heeft mogen achten.”

De Raad wijst erop dat elke administratieve overheid bevoegd is om de rechtsgeldigheid van de huwelijksakte te toetsen aan artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek – dat bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten “kennelijk” niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar “enkel” op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde – en kan, na een onderzoek van de omstandigheden die het huwelijk van de echtlieden kenmerken, beslissen om dit huwelijk niet te erkennen omdat deze erkenning zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de Belgische internationale openbare orde (RvS 3 oktober 2011, nr. 215.497).

Zoals *infra* blijkt, heeft de verzoekende partij geen bewijsdocumenten bijgebracht, van die aard dat het tegendeel werd aangetoond.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing zich steunt op foutieve gegevens of kennelijk onredelijk is genomen. De feitelijke gegevens zijn correct beoordeeld.

2.4. Voorts gaat de verzoekende partij voorbij aan de volgende motieven:

“Verder maakt betrokkene evenmin aannemelijk dat er thans wel sprake zou zijn van een duurzame levensgemeenschap. Uit het dossier blijkt dat de referentiepersoon in Januari 2021 reeds verklaarde dat betrokkene een homoseksuele relatie met iemand anders had en dat zij de echtscheidingsprocedure had ingezet. Betrokkene liet zich ook afschrijven naar Nederland (cf. mail van 20.01.2021 door betrokkene verzonden aan de gemeente Zonhoven). Kort daarna zou alles zijn uitgepraat en trok hij terug bij mevrouw G. in op 26.01.2021. Echter, het loutere feit dat betrokkenen op hetzelfde adres stonden en staan ingeschreven volstaat, gezien het voorgaande feitenrelaas, niet om aan te tonen dat zij een duurzame levensgemeenschap hebben. Het is overigens perfect mogelijk dat twee personen op eenzelfde adres staan ingeschreven, zonder dat zij daarom ook een relatie hebben. Betrokkene maakt zulks ook niet aannemelijk in de door hem overgelegde bewijsstukken. Hij maakte slechts een verklaring van de referentiepersoon en een zwangerschapsattest over. Met betrekking tot de verklaring dient er op gewezen te worden dat het gesolliciteerd karakter ervan niet kan worden uitgesloten. Het voorgelegde zwangerschapsattest stelt slechts dat mevrouw G. 6 weken zwanger is, maar spreekt zich niet uit over de vermoedelijke vader van het verwachte kind. Deze twee stukken volstaan niet om aan te tonen dat betrokkenen met het huwelijk een duurzame levensgemeenschap beogen. Gezien betrokkene mekaar toch al een hele tijd kennen (sedert 2013 volgens de gegevens van het dossier) en sedert 2014 gehuwd zijn, mag van hen verwacht worden dat zij meer en meer overtuigende stukken kunnen voorleggen van de beleving van hun relatie, wat hier geenszins het geval is. De elementen van het administratief dossier en de bijkomende voorgelegde stukken zijn niet van die aard dat de DVZ tot een andere conclusie zou kunnen komen dan deze van de Nederlandse autoriteiten.”

Ook dit motief, dat steunt op een juiste feitenvinding in het administratief dossier, ondersteunt de Raad. Dienaangaande merkt de Raad op dat de verzoekende partij op 28 januari 2022 een brief van 16 juli 2021

ter kennis kreeg waarin te lezen viel dat door het schijnhuwelijk de verzoekende partij onder een vals voorwendsel het verblijfsrecht in België verkreeg. De verzoekende partij werd gewaarschuwd dat mogelijkerwijze het verblijfsrecht niet kon verdergezet worden en de verzoekende partij werd uitgenodigd nieuwe bewijsdocumenten over te maken.

De verzoekende partij maakte slechts een verklaring van de referentiepersoon en een zwangerschapsattest over. Deze twee stukken werden afdoende besproken in de bestreden beslissing. Het gegeven dat niet eens gekend was van wie de “partner” van de verzoekende partij zwanger was en enkel een verklaring van deze “partner” is toegevoegd, niet van objectieve aard gelet op de afsluiting van een schijnhuwelijk, is onvoldoende als bewijsmiddel om de eerdere vaststellingen van het bestaan van een schijnhuwelijk te weerleggen. Dit klemmt nog meer nu uit het voormelde vonnis van de rechtbank ook blijkt dat de verzoekende partij nog al gebruik had gemaakt van onjuiste (lees: misleidende) informatie.

De bestreden beslissing onderstreept terecht dat van een echtpaar dat sinds 2014 gehuwd is meer bewezen mogen verwacht worden dan wat werd voorgelegd.

Het attest van dokter V. van 22 maart 2022, dat de verzoekende partij toevoegt aan het verzoekschrift als zijnde stuk 5, dateert van na het nemen van de bestreden beslissing zodat de verwerende partij hiermee geen rekening kon houden. De Raad dient zich voor de beoordeling van de zaak te plaatsen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, gelet op haar wettigheidstoetsing. De Raad kan met dit stuk geen rekening houden omdat de verzoekende partij dit niet eerder heeft aangebracht.

Voorts houdt de verzoekende partij verkeerd voor dat de verwerende partij al in 2019 de Nederlandse autoriteiten had moeten contacteren. Uit het administratief dossier blijkt dat op dat ogenblik geen enkel element voorlag aangaande het bestaan van een schijnhuwelijk. Het kan van de verwerende partij niet verwacht worden dat zij elk buitenlands huwelijk, afgesloten in een EU-land, gaat controleren op haar intenties. De verwerende partij hoeft er zich niet aan te verwachten dat een verzoekende partij die al werd afgewezen in Nederland van haar gezinsherenigingsaanvraag omwille van het schijnhuwelijk dergelijk lef vertoont om op basis van datzelfde huwelijk in een ander EU-land opnieuw hetzelfde te vragen, temeer de verwerende partij gehouden is dergelijke beslissingen te nemen binnen een snelle periode. De verzoekende partij kan haar eigen tekortkomingen niet afschuiven op de schouders van de verwerende partij door het tijdsverloop sedert de afsluiting van het schijnhuwelijk. Dergelijke houding is niet ernstig. Een schijnhuwelijk laten voorstellen als een gewoon huwelijk is misleidend.

De zorgvuldigheidsplicht geldt ook voor de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. In het kader van verblijfsaanvraag rust de bewijslast bij de aanvrager die zorgvuldig moet zijn bij het indienen van de aanvraag en alle relevante stukken en elementen moet aanbrengen zodat de gemachtigde kan beoordelen of hij voldoet aan de wettelijke voorwaarden. De verplichting die in dit geval rust op de verzoekende partij, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

Ook de gegrondheid van het tweede onderdeel en het derde onderdeel is niet aangetoond.

2.5. In een vierde onderdeel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), samen gelezen met artikel 44, § 2, van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij beweert dat er onvoldoende rekening zou zijn gehouden met haar gezinssituatie en haar sociale en culturele integratie. De verzoekende partij wijst erop dat een duurzame relatie in toepassing van artikel 40bis, §2, van de Vreemdelingenwet al wordt weerhouden nadat één jaar ononderbroken werd samengeleefd. De verzoekende partij woont al 2,5 jaar samen met de voorgehouden echtgenote en is zwanger. Zij is de vader van het kind.

De verzoekende partij vergeet dat in dit geval het gebruikelijk samenwonen en/of op hetzelfde adres gedomicilieerd zijn gedurende meer dan één jaar is, samen gaat met de vaststelling van een Nederlandse rechtbank dat er geen sprake is van een exclusieve en duurzame relatie, dat de verzoekende partij doelbewust informatie achterhield en onjuiste informatie verschaftte.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *"fair balance"* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *"fair balance"* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Uit *supra* blijkt dat de verzoekende partij een huwelijk aanging met de bedoeling een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen en niet omwille van het bestaan van een duurzame relatie. Uit het voorgaande blijkt ook dat de verzoekende partij faalde in haar bewijslast aan te tonen dat zij inmiddels een duurzame relatie onderhoudt met de persoon met wie zij samenwoont.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat *"in de regel"* het samenwonen een belangrijke aanwijzing is voor het aantonen van een gezinsrelatie, toont de verzoekende partij niet aan dat dit geldt voor schijnhuwelijken. De verzoekende partij kan haar ogen hiervoor niet sluiten. Ook bleek niet dat het ongeboren kind de verzoekende partij als vader heeft.

De verzoekende partij werd uitgenodigd haar gezinsleven toe te lichten en aan te tonen dat haar huwelijk geen schijnhuwelijk was, maar slaagde hier niet in.

In die omstandigheden toont de verzoekende partij niet aan dat zij over een door artikel 8 van het EVRM beschermenswaardig gezins- en familieleven heeft.

Wat haar privéleven betreft, is het verwijt van de verzoekende partij, dat geen Nederlandse lessen werden gevolgd, terecht. Van de verzoekende partij mag, als Surinaamse, inderdaad verwacht worden dat zij de Nederlandse taal goed beheerst. Dit verwijt slaat op een overbodig motief.

Een tewerkstelling op zich is nog niet het bewijs van een schending van het privéleven.

De volgende motieven van de bestreden beslissing dienen in hun geheel gelezen te worden:

“Betrokkene kwam op 28.05.2019 aan in België (cf. aankomstverklaring), wat betekent dat hij thans iets meer dan tweeënhalf jaar in het Rijk verblijft, wat, zeker gezien zijn leeftijd (41 jaar), een relatief korte periode is. Omdat betrokkene nog maar relatief kort in België verblijft, kan ook worden aangenomen dat hij nog voldoende voeling heeft met Suriname. Hij kwam rond mei 2014 (cf. vonnis Rechtbank Den Haag) naar Europa op basis van een visum kort verblijf, huwde met de referentiepersoon en diende vervolgens zijn verblijfsaanvraag in. Betrokkene keerde na zijn ongunstige verblijfsprocedure in Nederland terug naar zijn land van herkomst, waar hij, blijkens zijn visumaanvraag met nummer (...) als operator bij B. R. E. tewerkgesteld was. Betrokkene heeft het merendeel van zijn leven in Suriname gewoond. Zijn vermeende echtgenote is eveneens van Surinaamse origine. Tot slot dient opgemerkt te worden dat betrokkene zelf geen elementen aanvoert waaruit zou moeten blijken dat de mate waarin hij bindingen heeft met zijn herkomstland van die aard zouden zijn dat ze zich verzetten tegen de intrekking van zijn verblijfsrecht. Betrokkene legt attesten en loonfiches voor waaruit blijkt dat hij de afgelopen jaren en op dit ogenblik tewerkgesteld is, wat zonder meer een positief punt is. Echter, het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een intrekking van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan.

Ook voor wat de sociale of culturele integratie betreft kunnen geen elementen worden gevonden in het dossier die een beletsel zouden kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing. Er zitten bijvoorbeeld ook geen stukken in het dossier waaruit zou kunnen blijken dat betrokkene zich zelfs maar heeft ingeschreven voor de verplichte cursussen (lessen Nederlands en een inburgeringscursus) of daarvan te zijn vrijgesteld. Het kennen van de regiotaal en van de plaatselijke cultuur en gebruiken is broodnodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Op basis van het geheel van de stukken is het in elk geval redelijk te concluderen dat de mate van integratie in België zeker niet kan opwegen ten opzichte met die in het land van herkomst, en dat deze dan ook geen beletsel kan vormen voor het nemen van huidige beslissing.”

Het is niet omdat de verzoekende partij de Nederlandse taal beheerst dat zij ontsnapt aan de vraag een inburgeringscursus te volgen. Het “goed in het dagdagelijkse leven” functioneren is overigens evenmin ondersteund door stukken buiten deze over de tewerkstelling.

Verder bracht de verzoekende partij buiten haar tewerkstelling evenmin stukken bij die wijzen op een sociale en culturele integratie. Het verblijf van de verzoekende partij in België is recent en bovendien onderbroken geweest. Hoger geciteerde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn correct beoordeeld en kennelijk redelijk.

Bijgevolg maakt de verzoekende partij evenmin de schending van artikel 8 van het EVRM en van artikel 44, § 2, van de Vreemdelingenwet aannemelijk, bij gebreke aan een voldoende ondersteund beschermenswaardig privéleven.

De bestreden beslissing steunt op een juiste feitenvinding, bevat een correcte beoordeling en is niet kennelijk onredelijk zodat de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel niet geschonden is.

Voor het overige brengt de verzoekende partij geen andere grieven aan, ook niet betreffende de voorgehouden schending van het vertrouwensbeginsel.

2.6. De Raad besluit dat de verzoekende partij de schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur niet aannemelijk maakt.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juli tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN